

GLOBAL PROGRESSIVE MOBILISATION

17-18/04/2026 Fira Barcelona - Gran Via

Unint les forces progressistes del món

**Confiança,
esperança i
socialisme**

Salvador illa. Pàg. 03

**Barcelona,
capital
progressista
mundial**

Jaume Collboni. Pàg. 04

**Internacional
Socialista
de Mujeres**

**Derechos de
las mujeres:
el corazón
del proyecto
progresista**

Janet Camilo. Pàg. 05

**A Ten-Point
Manifesto
for a Global
Progressive
Agenda**

Pàgs. 06-07

**Give us bread
and give us
roses too**

Esther Lynch. Pàg. 11

Esperança socialista per a un món en perill

Vivim un moment fosc de la història de la humanitat: ressurgeixen les guerres i els odís ancestrals; emergeix un nou imperialisme que busca afirmar-se a través de la supremacia tecnològica; augmenten les desigualtats i la degradació del planeta continua... I, tot i això, subsisteix l'esperança d'un món millor i més just.

En moments foscos de la història és quan les paraules han d'estar a l'altura dels temps i les esperances s'han de redoblar. Aquest n'és un.

La Internacional Socialista afronta el decenni entrant amb la humilitat de qui sap que el món ha canviat –i amb la fermesa de qui sap per què continua lluitant. No venim a reinventar-nos, venim a perseverar innovant.

Els nostres valors fundacionals –justícia social, democràcia, solidaritat, drets humans– no han envellit. Han madurat. I avui els enriqueix amb les urgències del nostre temps: l'emergència climàtica, la revolució digital, el feminisme com a eix del progrés i la defensa de la veritat davant de manipulació.

Per això alcem aquests principis i compromisos, que són, alhora, cries a la consciència de la humanitat.

Democràcia sense concessions. Economia al servei de les persones.

Prosperitat compartida. Transició verda i justa. Tecnologia que amplii les llibertats. Ciutadania crítica, informada i lliure. Unitat entre forces progressistes davant d'una dreta extrema que ja actua, coordinada i agressiva, a escala planetària.

No prometem solucions fàcils. Prometem honestedat, coherència i compromís. Prometem no abandonar ningú.

El socialisme democràtic no és només un èxit del segle XX. És la resposta més necessària del segle XXI. Perquè sense igualtat no hi ha llibertat. Sense cooperació no hi ha futur. Perquè, en el fons, tot això es redueix a una sola paraula: humanitat. La fraternitat humana no és un recurs retòric de la nostra tradició; és la seva raó de ser. I mentre hi hagi un ésser humà abandonat a la seva sort, la nostra tasca no s'haurà acabat.

Aquest és el nostre compromís. Humil, tenaç i irrenunciable. Futur.

English

Castellano

endavant.info

Endavant FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

I ara també pots seguir l'Endavant
a través del seu canal de WhatsApp,
Endavant!

Endavant!

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Carrer Pallars 191 - 08005 Barcelona
Contacte: info@endavant.info

Direcció: José Manuel Pérez Tornero.
Consell de Redacció: Xavier Grau, Jordi Salido, Esther Montes, Aida Busquet, Alba Pérez, Cristian Alcázar
Revisió i correcció: Esther Montes
Maquetació: Departament de Disseny i Edicions del PSC
Impressió: Imprintsa · DL: B-764-987

Endavant
 @_Endavant
 @endavant_psc
 endavant.info

Confiança, esperança i socialisme

És tot un orgull que Catalunya aculli la Global Progressive Mobilisation a la Fira de Barcelona de l'Hospitalet de Llobregat. No és cap casualitat: avui, els governs socialistes de Catalunya i d'Espanya representem l'esperança enfront de la por que ens volen imposar els nous autoritarismes.

Amb aquesta trobada internacional llençarem un missatge que necessita escoltar-se arreu del món: som una àmplia majoria els qui creiem en els valors del progrés i de la democràcia. El món necessita tornar a creure, tornar a confiar i tornar a tenir esperança.

“Som una àmplia majoria els qui creiem en els valors del progrés i de la democràcia”

Al llarg de la història, els grans avenços i la derrota de les injustícies sempre han necessitat algú que fos el primer a alçar la veu. Aquesta vegada som els socialistes els qui hem assumit la responsabilitat de fer-ho.

El 19 de juny de 2025, una setmana abans de la important Cimera de l'OTAN a la Haia, el president del Govern, Pedro Sánchez, remetia una carta al secretari general, Mark Rutte en què s'oposava a l'increment de la despesa en defensa al 5%. Aquella fou la primera veu que s'alçava contra el model de l'administració Trump. Un any després, en ple auge bel·licista a l'Orient Mitjà, molts països comencen a subscriure les tesis antibel·licistes que, des d'un bon primer moment, vam liderar els socialistes.

Avui el món es troba en una conjuntura moral crítica. Els socialistes tenim la responsabilitat de mantenir vius els valors humans i, alhora, desplegar polítiques progressistes efectives allà on governem. Hem de demostrar al món sencer que hi ha una alter-

“Hem de demostrar al món sencer que hi ha una alternativa millor al model de la crueltat de la dreta extrema i de l'extrema dreta”

nativa millor al model de la crueltat de la dreta extrema i de l'extrema dreta. Millor perquè fa la vida millor a tothom i perquè ens permetrà llegar un món millor a les generacions futures.

De què serveix tenir potència militar si ets incapaç de garantir l'atenció mèdica als teus ciutadans? Quina llibertat és aquella que legalitza jornades laborals de 12 hores per als treballadors i treballadores? Quina democràcia és aquella que permet caceres racistes contra els seus propis conciutadans o que és capaç d'aprovar la pena de mort a la força en ple s. XXI? Quin govern gosa atacar els drets de les dones pels quals tant han lluitat?

“Els socialistes hem situat Catalunya i Espanya al costat correcte de la història”

Hem de tenir molt clar què vol dir ser socialista, què vol dir ser progressista l'any 2026 per evitar que els discursos extremistes i d'odi s'aprofitin de l'angoixa i de les preocupacions dels nostres veïns i veïnes.

A Catalunya, ho tenim clar.

Ser progressista vol dir **garantir el dret a l'habitatge enfront dels qui el volen convertir en un bé de mercat sense límits**. Per això som el govern amb la política d'habitatge més ambiciosa.

Ser progressista avui és **garantir que el creixement econòmic es tradueixi en prosperitat compartida** socialment i territorialment amb una fiscalitat justa.

Ser progressista avui és **defensar la convivència i la seguretat** a tots els barris. Vol dir **acollir, integrar i garantir drets i deures a tothom**.

Ser progressista avui vol dir **defensar la ciència i la tecnologia al ser-**

vei de l'interès general, de les persones i dels grans reptes comuns com el canvi climàtic.

Ser progressista avui és **defensar unes institucions públiques al servei de tothom** i no al servei d'interessos particulars.

Davant d'aquells que alimenten la frustració, nosaltres cultivem la confiança en nosaltres mateixos.

Davant aquells que atien la por, nosaltres oferim esperança.

Davant aquells que propaguen idees reaccionàries del passat, nosaltres defensem els valors del socialisme del futur.

El món es troba en un punt d'inflexió i els socialistes hem situat Catalunya i Espanya al costat correcte de la història: la pau, el diàleg, el multilateralisme, l'enfortiment del projecte europeu i la protecció dels drets i llibertats de la ciutadania.

El món està obrint els ulls davant les polítiques de la crueltat i s'obren camí les polítiques de l'esperança.

Hem de reforçar la nostra ambició moral per reforçar l'ambició moral del món. Hem de situar la socialdemocràcia al centre polític i econòmic.

Per això, continuem endavant amb confiança, esperança i socialisme.

Salvador Illa és primer secretari del PSC i president de la Generalitat de Catalunya.

Tothom que ve a millorar Catalunya és català.

SALVADOR ILLA

Defensar el federalisme i el multilateralisme davant dels nous imperis

Josep Borrell

@JosepBorrellF

Domènec Ruiz

@DomenecD

L'ordre internacional es troba en una transformació profunda almenys des de la crisi financera i econòmica iniciada el 2007. Una crisi de l'euro mal resolta i un increment desbocat de les desigualtats a Europa va malmetre greument el contracte social a Occident. Des de llavors hem entrat en una nova fase històrica diferent de l'ordre sorgit el 1989 després de la caiguda del Mur de Berlín, que es basava en l'hegemonia indiscutible dels Estats Units ("moment unipolar"), la globalització econòmica i financera de caràcter neoliberal, l'expansió de la democràcia al món, la cooperació internacional basada en les regles dels sistemes multilaterals, i un nou impuls a la integració europea amb el Tractat de Maastricht.

Aquesta nova fase es caracteritza per l'erosió de la democràcia lliberal, els drets humans, i del multilateralisme, la desinformació, i la reaparició de pulsions imperials i de projectes d'esferes d'influència per part de Putin i Trump, i l'empenta de la Xina. Tanmateix, problemes com el canvi climàtic continuen agreujant-se. Mentrestant, Europa, afectada per problemes de competitivitat, cohesió política i sistemes de decisió ineficients, no acaba de trobar el seu lloc en aquest nou món. La Unió Europea ha estat irrellevant en la crisi de Gaza a causa de les seves profundes divisions internes.

El retorn de Trump a la Casa Blanca el gener del 2025 ha mostrat que el primer reflex de la majoria de la classe política europea ha estat la política d'apaivagament, tot i que tant pel que fa a Ucraïna com a la gestió de les relacions internacionals i dels fluxos comercials les

nostres visions són diametralment oposades. Ho hem vist amb l'objectiu del 5% de despesa sobre el PIB en defensa imposat a la cimera de la Haia de 2025, o el desigual "acord" comercial de Turnberry, en la pràctica anul·lat pel Tribunal Suprem dels Estats Units, tot i que la Comissió continua entossudada a mantenir-lo viu. També s'ha intentat mantenir una fe cega en l'Aliança Atlàntica, només qüestionada seriosament a partir de l'episodi de Groenlàndia del gener de 2026, i novament amb l'agressió israelo-estatunidenca a l'Iran.

Poc més d'un any després, es constata el fracàs d'aquest enfocament i la necessitat d'impulsar una estratègia de sobirania europea en tots els àmbits, des del polític fins al militar, passant pels sistemes de pagament, el digital, l'energia, i un llarg etcètera. Hem, per tant, de relançar la construcció europea mitjançant una coalició entre la Comissió, el Parlament Europeu i els principals estats membres, amb el suport de la major part de l'opinió pública europea, que reclama més integració europea en totes les enquestes de l'Eurobaròmetre, en lloc de promoure la desregulació ambiental i digi-

tal, com agrada tant a Trump.

Això hauria de permetre, com a mínim, culminar el mercat interior i la unió dels mercats de capitals, mitjançant el vot per majoria al Consell. Pel que fa a l'harmonització fiscal, els eurobons necessaris per a impulsar la inversió com ha dit Draghi, i la unió de la defensa –ja que necessitem un sistema de defensa territorial propi que no depengui dels Estats Units–, i més unió política, essent evident que la unanimitat impedeix avançar a vint-i-set, caldrà formar un grup d'avantguarda federal que inclogui totes aquestes dimensions, decidint sense dret de veto, i que actuï com a motor de la integració, deixant clar des del principi quins són els objectius que es persegueixen.

Així mateix, Europa ha de reorientar d'una vegada la seva política cap a Israel, i impulsar la creació de noves aliances comercials i polítiques que ens permetin tenir socis fiables i aliats per defensar el sistema de les Nacions Unides, i reformar-lo en una perspectiva federal. Cal reformar la Carta perquè el Consell de Seguretat funcioni per majoria sense dret de veto, i perquè les resolucions de l'Assemblea General siguin vinculants, a més d'establir una Assemblea Parlamentària de les Nacions Unides. El Sud Global ha de tenir un paper protagonista en la reforma del multilateralisme, i particularment en les Institucions Financeres Internacionals. Davant la geopolítica dels imperis, l'alternativa és un ordre multilateral més potent i blocs regionals més forts i coordinats. D'aquí la importància dels acords de la UE amb el Mercosur i l'Índia, així com el reforç de la relació amb la Unió Africana, l'ASEAN, i, evidentment, amb els països que comparteixen la nostra visió del món com el Canadà, Austràlia i el Japó, a més del Regne Unit. Hem de conformar una coalició global pel multilateralisme, però per fer-ho la UE ha de ser capaç d'unir-se més per poder liderar-la.

Josep Borrell Fontelles és ex alt representant de la UE per a la Política Exterior i de Seguretat i expresident del Parlament Europeu. Actualment és president del CIDOB (*Barcelona Centre for International Affairs*)

Domènec Ruiz Devesa és president de la Unió dels Federalistes Europeus (UEF) i exeurodiputat

Barcelona, capital progressista global

Jaume Collboni

@jaumecollboni

En un moment en què l'extrema dreta incita a la por, l'odi i la guerra, les ciutats esdevenim els baluards de la democràcia, les llibertats i els drets, és a dir, de les societats obertes i humanistes. Amb la Global Progressive Mobilisation, Barcelona assumeix amb orgull la responsabilitat de ser capital progressista global.

És el moment d'unir-nos i de llançar al món un missatge clar

en favor de la democràcia davant aquells que la volen afeblir o, fins i tot, abatre-la. És ara el moment en què les majories socials d'arreu hem de sortir a defensar els nostres drets i a manifestar –de nou– el nostre rebuig a la guerra. Barcelona torna a ser l'altaveu global per fer-ho.

Des del socialisme sabem on som i què hem de fer. Ho demostra el president Pedro Sánchez, que encapçala la valenta resposta internacional en favor de la pau i contra l'autoritarisme. I ho demostra el president Salvador Illa, que ha recuperat el lideratge i el bon govern de Catalunya per no deixar ningú enrere.

La igualtat i la cohesió social són la nostra principal bandera. Aquí i arreu. La construcció d'un món més just comença a les ciutats. És aquí on es concentren els problemes del món i on podem començar a resoldre'ls. És als barris on sovint es materialitzen les respostes a les necessitats reals de tothom. Per això, Barcelona avui té un camí molt clar: garantir el dret dels barcelonins i barcelonines a quedar-se a la ciutat. Barcelona ha de ser per viure-hi.

Al darrer congrés del Partit Socialista Europeu a Amsterdam del passat mes d'octubre ho vaig dir ben clar: "No more Airbnb in my city!". Hem decidit canviar les regles del joc i retornar l'habitatge als veïns i veïnes, i per aconseguir-ho no hi haurà més habitatges d'ús turístic a

Barcelona a partir del novembre del 2028. Aquesta mesura, sumada a l'aplicació del topall de lloguers que ja afavoreix la contenció i baixada de preus, va en paral·lel a un gran impuls per l'habitatge assequible. Enguany a Barcelona lliurarem 1.800 pisos, arribarem als 3.000 quan acabi aquest mandat, i ja tenim 5.000 habitatges més en construcció. Defensar la democràcia és defensar que l'habitatge és un dret fonamental, no un actiu per a l'especulació.

Aquesta voluntat de protegir les persones i els seus drets és el que ens defineix com a progressistes del món. Ens hem de protegir de l'especulació i de les guerres unilaterals, però també de les conseqüències del canvi climàtic. El programa Clima Escola és l'exemple de com, des de l'acció local, afrontem els grans reptes globals. Transformem i climatitzem totes les escoles públiques de la ciutat per fer front a l'emergència climàtica emprant els recursos que obtenim de l'activitat turística. A través dels impostos del turisme, incidim en el retorn social cap a la ciutadania i per millorar els serveis públics.

A Barcelona, demostrem que el futur es construeix des de l'àmbit local, situant els pobles i ciutats en l'avantguarda de la defensa d'un món en pau, més just i digne, i radicalment democràtic.

Jaume Collboni és l'alcalde de Barcelona

Derechos de las mujeres: el corazón del proyecto progresista

Janet Camilo

@JanetCamiloRD

Como presidenta de la Internacional Socialista de Mujeres, asistiré a la primera reunión de la movilización global progresista convocada para los días 17 y 18 de abril de 2026, en Barcelona. Un encuentro de líderes progresistas del mundo que será un momento de construcción colectiva que fomentará la reflexión común y la acción coordinada frente a los principales desafíos de nuestro tiempo. Voy con la convicción profunda de que la visión global de valores y solidaridad que hoy nos convoca solo será posible si se construye también desde las mujeres, con las mujeres y para las mujeres.

El mundo enfrenta una crisis de legitimidad sin precedentes. La violencia armada se intensifica, los conflictos se multiplican y el sistema internacional muestra una alarmante incapacidad para garantizar la paz, la seguridad y el respeto al derecho internacional. La comunidad internacional se encuentra en una encrucijada: permitir que la fuerza sustituya a

la ley, o reafirmar un orden global basado en la cooperación, la igualdad y la dignidad humana.

En este escenario, las mujeres son las primeras en sufrir las consecuencias. En cada guerra, en cada retroceso de derechos, en cada ocupación, los rostros más golpeados son los de ellas: madres que cargan con el dolor del exilio, niñas que ven truncados sus sueños, líderes comunitarias que arriesgan la vida por defender la dignidad. No puede haber igualdad bajo bombardeos. No puede haber empoderamiento en medio del asedio. No puede haber justicia social si las mujeres y las niñas siguen siendo las víctimas invisibles de los conflictos armados.

El mundo que merecemos no puede ser otro que un mundo justo, pacífico e igualitario, donde los derechos humanos de las mujeres sean una realidad tangible y no una promesa aplazada. La justicia social, la democracia y la paz no son conceptos abstractos: tienen rostro, tienen nombre, y deben tener políticas públicas concretas que los garanticen, especialmente para quienes han estado históricamente marginadas.

Quiero traer tres mensajes urgentes:

Primero, que los derechos de las mujeres no pueden seguir viéndose como temas secundarios o de coyuntura. Son el corazón mismo de cualquier proyecto progresista y socialista auténtico. Cuando una mujer accede a educación, a empleo digno, a salud sexual y reproductiva, no solo transforma su vida: transforma la vida de su familia, de su comunidad y de su país. Invertir en igualdad de género es invertir en cohesión, en desarrollo y en paz.

Segundo, que la violencia contra las mujeres es la expresión más cruda del fracaso de nuestras sociedades para garantizar la igualdad y la seguridad. Y que, ante ese desafío, convenios como el de Estambul se alzan como una herramienta poderosa, valiente y absolutamente necesaria. Este acuerdo establece estándares claros para prevenir, sancionar y erradicar la violencia de género. Lamentamos, como mujeres socialistas, el retiro de algunos Estados de este convenio, porque ello representa una regresión civilizatoria. Exhortamos desde aquí a todos los países que aún no lo han ratificado a que lo hagan con urgencia.

Y tercero, que no habrá transformación real si los gobiernos locales no son parte activa y protagonista del cambio. En los municipios se libra la batalla diaria contra la desigualdad: allí se decide si una mujer tendrá acceso a servicios, si contará con una casa de acogida si es víctima de

violencia, si habrá iluminación en una calle que recorre cada noche. Los gobiernos locales pueden ser una trinchera de exclusión o una plataforma de derechos. Por eso, más mujeres deben estar al frente de ellos, con poder real de decisión, con presupuesto, con visión feminista.

No basta con imaginar el mundo que merecemos. Debemos trabajar para hacerlo realidad, juntas y juntos. Eso implica enfrentar no solo las consecuencias de las crisis –la guerra, el cambio climático, el desplazamiento forzado, la pobreza–, sino también sus causas estructurales: la concentración del poder, el patriarcado, la exclusión de las mujeres de los espacios de decisión.

Como mujer feminista y socialista, en el marco del encuentro de líderes progresistas del mundo, reafirmamos estos compromisos y hacemos un llamado claro: a los Estados, a los partidos, a los movimientos sociales, a la sociedad civil, a los sistemas educativos y a los medios de comunicación. Porque transformar el mundo requiere una acción articulada, audaz y profundamente solidaria.

Y sí, también requiere una narrativa distinta: una que no infantilice nuestras luchas ni romantice nuestras resistencias. Necesitamos una narrativa que reconozca que las mujeres no solo somos víctimas: somos protagonistas del cambio, constructoras de paz, creadoras de futuro.

Termino con una afirmación que para mí no es retórica, sino estrategia política:

No hay paz sin igualdad. No hay justicia sin mujeres. No hay democracia sin inclusión..

Janet Camilo es presidenta de la Internacional Socialista de Mujeres

Una generación frente al caos global: el reto de reconstruir el futuro

Joao Martins

En un contexto geopolítico marcado por la inestabilidad, la fragmentación del orden internacional y el auge de discursos autoritarios, las juventudes se enfrentan a desafíos de una magnitud inédita en décadas. En

el mundo entero, los jóvenes viven las consecuencias directas de conflictos prolongados, crisis económicas persistentes y una emergencia climática que condiciona su presente y amenaza su futuro.

La precarización del empleo, el acceso desigual a la educación, la vivienda o a la salud –en particular a la salud mental y a los derechos sexuales y reproductivos– y la erosión de las democracias alimentan un sentimiento de incertidumbre que no puede ser ignorado.

En paralelo, la extrema derecha se estructura a escala global con el apoyo de actores económicos poderosos, invirtiendo en redes de influencia que apuntan especialmente a la juventud. Con las redes sociales, la concentración mediática y la manipulación de las inseguridades sociales, promueve narrativas simplistas que canalizan el descontento hacia el rechazo del otro y el debilitamiento de la democracia. La emergencia de esta internacional reaccionaria exige, pues, una respuesta contundente.

La celebración de la Global Progressive Mobilisation en Barcelona este abril representa una oportunidad crucial para articular una respuesta común. Es nuestra responsabilidad colectiva que este encuentro no sea solo un espacio de diagnóstico, sino el inicio de una cooperación internacional revitalizada entre organizaciones progresistas, en defensa de sociedades más justas, inclusivas y sostenibles para encarnar una alternativa creíble, concreta y transformadora. Porque frente a desafíos globales, necesitamos respuestas globales, y es la juventud quien debe liderarlas.

Joao Martins Pereira es presidente de la YES (Young European Socialists)

A Ten-Point Manifesto for a

1 Uncompromising Democracy

Democracy must be actively defended against any authoritarian drift. It is not enough to resist; it must be renewed—made more participatory, brought closer to the citizens, and made more resilient to capture by oligarchic interests. Democratic institutions are not eternal: either they are cared for, or they are eroded. **Democracy must be defended every day, or it will be lost forever.**

2 Social Justice as a Central Pillar

Inequality is not an inevitability: it is the result of political choices that can and must be reversed. Guaranteeing universal social rights—healthcare, education, housing, and decent pensions—strengthens both social cohesion and democratic stability. A just society is also a more sustainable one. That is why it is essential to promote the concept of shared prosperity. **No one is left behind. Without exception.**

3 An Economy That Serves the People

Economic growth must be measured by the real well-being of the citizens, not just by GDP. We need models that reduce gaps, redistribute opportunities, ensure decent jobs and fair wages, and put limits to the unregulated power of financial markets. Undistributed wealth becomes a source of unequal power. Not coincidentally, the fastest-growing countries are also the most equitable. **The economy must serve the people, not the other way around.**

4 A Green and Just Transition

The climate crisis is the greatest collective threat of our time. Addressing it requires a profound transition toward sustainable economies, but that transition must be socially just: it cannot fall on those who have contributed least to the problem. Ecology and social justice are not conflicting goals; they are complementary. **The future will be green and just, or it will not be.**

5 Renewed Multilateralism

Global challenges—climate, migration, health, and technology—cannot be solved at the national level. They require global responses. Strengthening international institutions, reforming their governance to make it more democratic and representative, and promoting cooperation over unilateralism are now matters of collective survival. A federal and multilateral Europe is one example. **Alone, we are vulnerable. Together, we are stronger.**

Global Progressive Agenda

10 Unity in Diversity

Ideological, cultural, and territorial diversity is a progressive strength, not an obstacle. Cooperation between democratic forces on the left and centre-left is essential to make a real difference against a far right that is already coordinating globally. Differences are legitimate and must be managed in a spirit of democratic solidarity: what weakens progressivism is not internal debate, but sterile division. Pluralism adds value. Fragmentation detracts from it. **Progress only advances if we move forward together.**

9 Critical Media Literacy Against Disinformation

Disinformation and emotional manipulation are now systemic threats to democracy: they erode our collective ability to reason, deliberate, and make decisions. The progressive response cannot be limited to better narratives or fact-checking campaigns: it requires building citizenships capable of critically analysing the media, identifying propaganda, evaluating sources, and confronting algorithmic manipulation. Critical media literacy—from schools to the public sphere—is a first-order democratic policy, as urgent as the regulation of platforms and the defence of independent media. **A well-informed and critical public opinion is the best antidote to authoritarianism.**

8 Democratic Technology: Access, Regulation and Digital Sovereignty

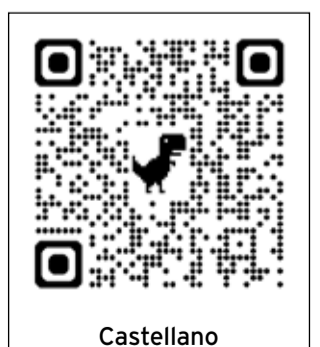
The technological and digital revolution creates historic opportunities, but also new forms of inequality, control, and concentration of power. A progressive agenda must act on three fronts simultaneously: guaranteeing universal access to technology as a basic right; democratically regulating its development, particularly platforms and algorithms that shape the public sphere and the labour market; and preserving the digital sovereignty of states and citizens in the face of oligopolistic concentration. Technology is not neutral: its impact depends on who controls it and in whose interests it operates. **Technology must expand freedoms, not concentrate power. It must unite, not divide.**

7 Feminism as a Driving Force for Progress

Gender equality is not only a matter of justice: it is a prerequisite for democratic development and collective well-being. More equal societies are also more prosperous, more peaceful, and more resistant to authoritarianism. Feminism does not divide societies: it makes them freer. **Without genuine equality between women and men, without feminism, democracy remains incomplete.**

6 Universal and Indivisible Human Rights

Rights do not depend on place of birth, nationality, or social status. They must be protected without exceptions or double standards, especially in contexts of armed conflict, forced displacement, or political persecution. The universality of rights is non-negotiable: it begins to disappear when exceptions are made. **Human rights are not negotiable.**

Democracy and Digital Technology

José Manuel Pérez Tornero

@1JMPTornero

One of the fastest-expanding sources of power in our time lies in intelligent digital technology. Yet that power remains largely unregulated. What we need is a progressive agenda for democratization.

In today's wars, the deadliest weapons are those guided by artificial intelligence. In Ukraine, drones already account for between 70% and 80% of casualties. The killing of Iranian leaders by the U.S. military, the attempted capture of Nicolás Maduro, and the targeting of objectives in Gaza have likewise been mediated by intelligent technologies. The involvement of major tech companies is so evident that the Iranian regime has even listed firms such as OpenAI, Microsoft, Google, and Nvidia among its strategic targets.

In the economic sphere, five U.S. companies—NVIDIA, Apple, Alphabet, Microsoft, and Amazon—now hold a combined market capitalization of \$17 trillion, representing 15% of global stock market investment. Very few states wield comparable power, and none so elusive.

Geopolitics, too, is now played out on the technological chessboard. The United States and China are vying for hegemony in the race for AI as much as—if not more than—in military or industrial arenas. Whoever controls chips, cloud infrastructure, and large language models effectively controls the nervous sys-

tems of modern economies—not only the wealthiest, but also the most vulnerable, which depend on this infrastructure without sharing in its governance or its benefits.

Without the Rule of Law

Yet all these forms of power are developing with minimal regulation, beyond the reach of market rules, outside state sovereignty, and left to their own logic: profit for a few and submission to the political forces that can guarantee its maximization.

These powers are not fond of regulation. In 2025, major tech companies spent more than €35 million lobbying European institutions—more than the financial, energy, and chemical sectors combined—making them the EU's most powerful corporate lobby. Their goal: to reshape and weaken safeguards designed to protect citizens. In November 2025, the European Commission proposed a package of amendments—the so-called Digital Omnibus—affecting digital market regulation. In nearly all of them, the imprint of Big Tech interests can be detected.

In the United States, the strategy has been more direct: industry CEOs occupied seats once reserved for former presidents at Donald Trump's inauguration; Meta reorganized its lobbying efforts and altered its moderation policies; and Elon Musk, after receiving his first fine under the Digital Services Act, openly called for the abolition of the European Union.

Nor do these corporations appear to adhere to ethical norms. Google has removed from its code of conduct the restriction against developing weapons. Microsoft has sold advanced AI technology to the Israeli military. OpenAI has signed a \$200 million contract with the Pentagon. Financial, technological, and military power are no longer separate spheres: they are part of the same business—and their consequences are borne disproportionately by the world's most vulnerable populations.

Feudal Surveillance Capitalism

New platforms have consolidated surveillance capitalism, placing it in the hands of an elite of magnates with near-feudal powers over their client-subjects. They control the data, AI models, and cloud infrastructure that shape the lives of more than eight billion people. Their decisions—biased and self-interested—reproduce and amplify inequalities of class, gender, race, and geography. And they are accountable to no parliament or people.

What kind of politics can halt this drift?

Neither an unrestrained free market nor state authoritarianism offers a solution. The former hands the future to those who already accumulate computational capital; the latter replaces private oligarchs with opaque bureaucracies. Both seek compliant consumers or uncritical subjects.

The alternative is not to reject technology out of nostalgia. It is to subject it to the ethical principles of the democratic rule of law and to popular sovereignty—in all countries, not just the richest—and to empower citizens.

A Progressive Agenda

UNESCO's Recommendation on the Ethics of AI, unanimously adopted by its 193 member states, establishes principles that can serve as the foundation for concrete laws and policies. The European Union and some countries have attempted to set standards to protect individuals from technological platforms. Democratic and progressive forces can build on these developments to shape their own regulatory agenda.

First, transform what is currently soft law—mere recommendations—into binding legislation, supported by multilateral enforcement mechanisms and assistance funds for countries with fewer resources.

Second, treat citizens' data as a personal asset protected by the state, with governance agencies that include civil society.

Third, fund public digital infrastructures to break dependence on the three private companies that control more than 65% of global digital infrastructure.

Fourth, guarantee critical media literacy—not simply training for consumption, but the development of citizens capable of understanding, questioning, and participating. This must extend from audiovisual media and technological platforms to artificial intelligence itself.

Yet no regulation will be meaningful without the effective democratization of technology. This requires decisive action: the creation of independent councils, user associations, deliberative assemblies, and mechanisms for public consultation on the uses of AI, its military applications, and the limits of surveillance. It also requires an international treaty grounded in the rule of law to govern technological development—ensuring the protection of individuals, redress for harm, and legal accountability when fundamental rights are violated, in any country and against any corporation.

As Lewis Mumford once wrote, technological development is not a fatal destiny: it is the product of human choices. But that choice only has value when all those affected have a voice. Today, they do not. Changing that is neither nostalgia nor romanticism: it is active democracy. And democracy has no territorial limits. It is—or should be—the universal language of all humanity.

José Manuel Pérez Tornero is UNESCO Chair and Coordinator of the UNESCO Media and Information and Intercultural Dialogue Cooperation Program. Editor of *l'Endavant!*

Tres caminos para frenar a la ultraderecha

Cristina Monge

@tinamonge

No, no es cierto que la ultraderecha avance imparable en Europa, ni siquiera en Occidente. Los partidos de ultraderecha avanzan en unos sitios, se estancan en otros y retroceden en no pocos. Esto les asemeja a las dinámicas de otras formaciones y les despoja

de esa aura de outsiders de la que gustan presumir. No obstante, su crecimiento es preocupante y debe provocar una reacción. Para ello, conviene que el objetivo no se quede ahí. No se frenará a la ultraderecha si no se fortalecen las democracias. Más allá de cordones sanitarios, que consiguen evitar sus políticas pero no que crezcan en apoyo popular, tres sendas pueden ayudar a hacerles frente.

En primer lugar, entender los descontentos por los que crecen. La ultraderecha es especialmente hábil en detectar las brechas del sistema, sus fallos y contradicciones, y por ahí se cuelan y crecen. Este asunto es especialmente relevante en un momento en el que estamos acometiendo cambios de enorme calado como la revolución digital, la transición ecológica o el avance del feminismo. Todos ellos a la vez, provocando cambios en las relaciones de poder y dejando damnificados por el camino. La transición justa, tan mencionada cuando se habla de transición ecológica, puede indicar el camino a seguir en otros procesos de transformación.

De forma paralela, se ha de recorrer otra senda. La que lleva a recu-

perar la confianza tanto en las instituciones como en los agentes de intermediación. Si en un momento de grandes cambios se desconfía de aquellos a quienes se han encomendado distintas áreas de lo común, la incertidumbre y el miedo se apoderan de las almas, las mentes y las sociedades. Un caldo de cultivo perfecto para el crecimiento de la ultraderecha.

Todo esto ha de llevar a algún lado, ha de crear una expectativa sin la que ni los humanos ni las sociedades –especialmente las democráticas– podemos vivir. Es necesario empezar a pensar juntos y juntas el futuro partiendo de una premisa: no hay manual de instrucciones que sirva para abordar los desafíos del presente. Tenemos por delante el reto de construir el futuro. ¿Vamos a ello?

Cristina Monge és Premio Paidós de Ensayo 2026 por su libro *Contra el descontento. Por una alianza para construir futuros deseables*

Europa davant el repte de la sobirania digital

Laura Ballarín

@lauballarin

Europa afronta avui una decisió estratègica que marcarà el seu paper en les pròximes dècades. En un context geopolític cada cop més incert, amb tensions creixents entre grans potències i una competició tecnològica accelerada, la pregunta ja no és només com regular el món digital, sinó qui el controla.

La realitat és clara: Europa manté dependències profundes en àmbits clau de l'economia digital, especialment respecte als Estats Units. Avui, una part molt significativa de les dades europees s'allotgen en serveis *cloud* controlats per empreses nord-americanes. Els sistemes més avançats d'intel·ligència artificial es desenvolupen, en gran manera, fora d'Europa. I en el cas dels semiconductors –essencials per a qualsevol tecnologia digital– la Unió continua depenent de cadenes de subministrament globals altament concentrades.

Aquesta dependència no és

només econòmica. És també política i estratègica. Perquè en el món digital, qui controla la tecnologia controla, en gran mesura, les regles del joc. I això té implicacions directes sobre la capacitat d'Europa per defensar el seu propi model: un model basat en drets, en equilibri de mercat i en protecció de la ciutadania. Per això, avançar cap a la sobirania digital europea no és una opció ideològica, sinó una necessitat estratègica.

La transformació digital no és només un canvi tecnològic. És una reconfiguració del poder. Les grans plataformes no només operen en el mercat: defineixen les regles del joc, condicionen el flux d'informació i influeixen en el comportament col·lectiu. En aquest context, la sobirania ja no es mesura només en termes territorials, sinó també en la capacitat de governar l'espai digital.

Europa ha estat pionera en la regulació d'aquest àmbit. Instruments com la DSA o la DMA han establert estàndards globals en transparència, responsabilitat de plataformes i competència. Però legislar és només el primer pas. El repte real és convertir aquests drets en una realitat efectiva per a la ciutadania.

Perquè els drets digitals només existeixen si es poden exercir. Això implica garantir mecanismes de supervisió robustos, sancions dissuasòries i, sobretot, que els ciutadans entenguin i puguin fer valer els seus drets sense obstacles. En un entorn cada cop més complex, la protecció no pot ser només formal: ha de ser tangible.

En aquest sentit, la política de consum esdevé una eina clau de sobirania digital. El mercat interior europeu ha estat històricament un espai avançat en protecció dels consumidors, però avui ha d'adaptar-se a una economia digital globalitzada. Això significa assegurar transparència en els serveis digitals, protegir davant pràctiques abusives i garantir una competència real que limiti les posicions dominants.

Situar el consumidor al centre és també una qüestió democràtica. És assegurar que la ciutadania no és només usuària o clienta, sinó subjecte de drets amb capacitat real d'incidència en l'economia digital.

Ara bé, cap Estat membre pot afrontar aquests reptes per si sol. Els actors tecnològics operen a escala global i acumulen un poder que supera el de molts governs nacionals. És aquí on la dimensió europea esdevé imprescindible.

La sobirania, en el món actual, no es perd quan es comparteix: es construeix. Compartir sobirania en l'àmbit europeu permet guanyar escala, capacitat reguladora i influència global. Quan Europa actua unida, pot definir normes que acaben tenint impacte arreu del món. Quan no ho fa, queda fragmentada i vulnerable.

La sobirania digital europea no es limita, però, a la regulació. També implica capacitat d'innovació, inversió en infraestructures tecnològiques i autonomia en sectors estratègics. Desplegar capacitats pròpies en *cloud*, reforçar l'ecosistema europeu d'intel·ligència artificial i consolidar iniciatives com la producció de semiconductors a Europa no és només una política industrial: és una qüestió de poder i d'autonomia.

Per això, el projecte europeu ha d'avançar cap a una nova fase: no només regular el mercat digital, sinó també modelar-lo. Això exigeix una acció coordinada, amb instruments comuns i amb una visió a llarg termini que combini competitivitat i protecció de drets.

Aquesta agenda interna ha d'anar acompanyada d'una projecció externa coherent. Europa pot ser un referent global en la governança digital, però només si és capaç d'aplicar amb coherència els seus propis estàndards. La credibilitat internacional depèn, en gran manera, de la consistència interna.

En el fons, el debat actual no és entre més o menys Europa, sinó entre una Europa que decideix i una Europa que depèn. Entre una Europa que estableix les regles i una que s'hi adapta.

En un moment de creixent incertesa global, aquesta elecció esdevé encara més urgent. Si Europa vol defensar el seu model –basat en drets, en equilibri i en protecció de la ciutadania– necessita, més que mai, avançar cap a una veritable sobirania digital.

Europa no pot limitar-se a regular el futur digital: ha de tenir la capacitat de definir-lo.

Laura Ballarín és eurodiputada i secretària de Política Europea i Internacional del PSC.

Avergonyits de tot el món, uniu-vos!

Raimon Obiols

@robiols

El 2 d'octubre de 1968, una manifestació a la Plaza de les Tres Culturas, a Tlatelolco, Ciutat de Mèxic, va acabar en una massacre d'estudiants, obrers, mestresses de casa, alguns nens, metrallats per un operatiu militar. Octavio Paz era aleshores ambaixador del seu país a l'Índia. Després d'escoltar la terrible notícia a la BBC, va enviar una carta de dimissió al president Díaz Ordaz, i va escriure un poema, "La

limpidez", on s'hi diu: "La vergüenza es ira / Vuelta contra uno mismo: / Si / Una nación entera se avergüenza / Es león que se agazapa / Para saltar."

Aquests versos, que Octavio Paz va escriure en cursiva per distingir-los de la resta, no són del poeta. Són un fragment de la carta que un Karl Marx de vint-i-cinc anys, acabat d'exiliar-se a Holanda, va escriure el 1843 al seu amic Arnold Ruge. En resposta a un comentari d'aquest, escèptic i pessimista, sobre la situació alemanya ("hem arribat a un punt en què ja no podem fer-nos il·lusions"), Marx replica: "L'uniforme de gala del liberalisme ha caigut i, als ulls de tothom, ha aparegut, en tota la seva nuesa, el despotisme més repugnant. Em miraràs somrient, i em preguntaràs: què hem guanyat? De la vergonya no neix cap revolució. I jo et responc: la vergonya ja és, en si mateixa, una revolució."

A continuació, Marx escriu allò que Octavio Paz recollí en el seu poema: "La vergonya és una mena d'ira replegada dins d'ella mateixa. I si realment arribés a avergonyir-se tota una nació, seria com un lleó disposat a saltar."

Primo Levi, supervivent d'Auschwitz, va escriure que el sentiment de vergonya submergia a les víctimes del nazisme, mentre que els botxins no la sentien. En el seu darrer llibre parlà de la "vergonya del món": "un mar de dolor, passat i present, que ens envolta i augmenta any

rere any fins a gairebé ofegar-nos". Comentant-ho, Carlo Ginzburg ha escrit que "només en casos extrems experimenta el món aquest tipus de vergonya".

Que ens trobem en un d'aquests moments d'ignomínia és fora de tot dubte, tan terriblement malament van els afers del món. L'estat actual del món és de vergonya.

Avergonyir-se no és culpar-se ni resignar-se. La vergonya obliga a reaccionar. Quan la guerra destrueix països; quan la Casa Blanca difon vídeos que barregen imatges de mort i bromes de videojoc, la resposta dels avergonyits és inevitable. Per enfrontar-se a l'onada de violència desvergonyida dels pocavergonyes, ens calen les respostes del jove Marx al fatalisme de l'escèptic Ruge: "Fer la vergonya encara més vergonyosa, proclamant-la." Passar de la vergonya a la crítica. Passar de la crítica a l'acció.

Raimon Obiols és ex primer secretari del PSC i ex diputat al Parlament Europeu. Impulsor del Grup Pròleg.

L'endemà que canta

Ferran Pedret

@FerranPedret

Per fi. Mobilització progressista global. Forces socialistes, socialdemòcrates, laboristes i progressistes d'arreu del món s'apleguen a Barcelona. Organitzacions polítiques, sindicals i socials, fundacions i *think tanks* es reuneixen per pensar, col·laborar i actuar juntes.

La Global Progressive Mobilisation té un potencial enorme. Sorgeix de la constatació que cal que ens dotem d'eines a escala suficient per contrarestar l'acció coordinada de la difusa però efectiva internacional reaccionària.

Pot servir-nos per millorar l'anàlisi de les dinàmiques econòmiques, socials, culturals i polítiques en el món actual, amb atenció a la diversitat de situacions que es produeixen en diferents regions del planeta i a les complexes relacions que existeixen entre les unes i les altres.

Pot anar, però, més enllà. Es pot convertir en un lloc des del qual es puguin eixamplar els marges del que avui és imaginable i possible. És ben necessari. Molts són

els mals que afligeixen el món. Per superar-los i bastir-ne un de nou, cal poder imaginar-lo. Dir-lo. Proposar-lo.

Anàlisi, teoria i programa. Vet aquí el que es podria posar en comú. Amb les nostres capacitats i experiències combinades, i amb el fruit del viu debat que cal generar, podem donar més solidesa encara als nostres plantejaments.

Més encara, no és debades que el nom de la cita barcelonina i de l'espai que hi convoca dugui per divisa la *mobilització*. Es posa així l'accent en la voluntat d'actuar plegats i plegades, de posar en marxa un procés d'acumulació de forces per canviar el signe dels temps. Dotar d'estructures la impotència no és organitzar-se. És l'acció la que crea organització, i sens dubte en cal per abordar les tasques que tenim al davant.

Serà a través d'aquest actuar i mobilitzar constant i amb intenció que més persones s'aniran sumant a la causa. A través de lluites polítiques, sindicals i socials concretes, atenent les circumstàncies del lloc i del moment, amb resultats tangibles, però alhora coordinades i congruents amb els objectius compartits a escala global.

Es pot vèncer a l'onada reaccionària. Cal i es pot.

No vol dir que sigui fàcil. No ho podem fer lliurant el combat cadascú per separat i tots a la defensiva, provant merament d'aturar els cops.

El neoliberalisme va desfermar la seva ofensiva contra el caràcter social de l'Estat, imposant un dogma econòmic destructiu des del punt de vista ambiental i social. L'actual onada reaccionària, promoguda pels ultrarics i cada cop més dominada per les faccions d'idees més ultres, pretén desfer-se també de tota formalitat democràtica, per tal de consumir una presa total del poder.

El que propugnen suposa una impugnació radical de tota conquesta democràtica i social des dels temps de la Il·lustració fins avui en dia. Hi han rumiat molt, hi han invertit molts diners i han desenvolupat tecnologies que els permeten no només manipular les narratives dominants a través de l'algorisme, sinó posar en marxa un autèntic assalt cognitiu a la manera en què processem la realitat.

Malgrat tot, i no és poc, no se n'acaben de sortir.

Precisament és en el caràcter cada cop més cru, virulent i impacient dels seus intents d'imposar el seu projecte que es troba la clau per derrotar-lo.

Veiem a què ens condueix el que intenten. Un món en flames. Genocidi televisat. Guerra. Imperialisme voraç.

La seva recepta la coneixem. Tant si hi ha crisi, com si no, apunten els seus canons contra els drets i conquestes socials. Ja ho van fer durant la Gran Recessió. Vegeu, avui, la reforma laboral de Milei, alumne avançat d'aquesta combinació grotesca de servilisme, estultícia i maldat que s'ha posat de moda entre els èmuls de Trump –també entre els geogràficament més propers.

Atien l'odi. Contra els sindicats –llegeixi's contra els treballadors– i contra els *progres*. Contra el feminisme –llegeixi's contra les dones– i contra la ciència. Contra les persones LGTBI i contra les persones migrants. Per dividir-nos. Per afeblir-nos. Per poder laminar drets més fàcilment. Per distreure'ns del caràcter vertical del conflicte social. Apleguem-nos, doncs. Som més.

Han parlat com si ho fessin en nom del ciutadà comú i corrent. El seu projecte no és altre que el del gran capital. Opressió, dominació i explotació és tot el que ofereixen, per això ho disfressen.

Però ens n'hem adonat. La seva aparença ja no és invencible. La seva victòria ja no sembla inexorable. Ens estem mobilitzant arreu. Cal passar de l'actitud de resistència a la moral de victòria. De defensar velles conquestes a assolir-ne de noves, que és molt el que cal encara avançar. Hem fet els primers passos. No ens aturem ara. Serà millor la vida que vindrà..

Ferran Pedret és diputat al Parlament de Catalunya, president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Give us bread and give us roses too

Esther Lynch

@EstherLynchs

“Give us bread and give us roses too” has been the demand of our movement since the 1912 Bread and Roses strike, when immigrant women workers from over forty nationalities found a

common voice beyond words, linking arms across languages, held the strike for nine weeks, and won, weaving a fierce, unbreakable solidarity against injustice and for fair wages and human fulfilment.

That’s why there could be no better time or place for a progressive mobilisation than Barcelona in April, when the city will be filled with red roses ready for the celebration of Sant Jordi’s Day.

The uniting demands represented by the rose, for all that it is worth living, working and fighting for, are more important than ever. When the far-right seek to exploit poverty to feed only their divisive culture wars, it can be tempting to emphasise the importance only of people’s material needs. But our movement’s history shows us that we win when we feed both the body and the mind.

That is why, at the European Trade Union Confederation, we have established the Bread and Roses Action Centre to coordinate concrete

actions against the far right and promote a pro-worker vision of the future.

In this context, there is a crucial battle already underway at European level. The Quality Jobs Act proposed by Commissioner Minzatu must be about replacing poverty wages with jobs you can build a quality life on. Replacing jobs with no prospects with jobs with a right to training. Replacing precarious jobs with jobs which give workers have a real say in their workplaces.

Not only would that improve people’s lives materially, but research by the Hans Böckler Foundation shows this would make people less vulnerable to far-right messages.

Not just any job, but a quality job. Not just bread, but roses too..

Esther Lynch is the General Secretary of the European Trade Union Confederation (ETUC)

Sobirania o irrellevància: el repte d’Europa davant la ultradreta

Javi López

@javilopezEU

L’ascens de la ultradreta a Europa no és un accident electoral ni un episodi passatger. És el símptoma d’una crisi més profunda: una crisi de poder i de direcció. Europa viu el final d’una etapa històrica i encara no ha definit amb claredat quin paper vol jugar en el món que emergeix. En aquest context d’incertesa, els discursos simples prosperen. Ho fan alimentant-se de la por, de la frustració i d’una sensació creixent de pèrdua de control.

Durant dècades, el projecte europeu es va sostenir sobre un equilibri que semblava estable. Seguretat garantida pels Estats Units, energia assequible procedent de Rússia i béns accessibles de la Xina i una globalització expansiva que assegurava prosperitat. Aquell món ha desaparegut. Avui ens movem en un escenari més fragmentat, més competitiu i més incert. I quan les dependències es converteixen en vulnerabilitats, la inseguretat deixa de ser una percepció per convertir-se en una realitat política tangible.

És en aquest terreny on arrela la ultradreta.

Per això, frenar-la no és només una qüestió cultural o electoral. És, sobretot, una qüestió de poder. De capacitat per protegir i per decidir. Perquè Europa no po-

drà defensar els seus valors si no és capaç de defensar els seus interessos en un món on la competició entre grans potències s’ha intensificat i les regles són cada cop més febles.

La qüestió central és la sobirania entesa com a capacitat efectiva d’actuar. Quan la seguretat depèn de decisions preses a Washington, quan l’energia depèn de proveïdors externs, quan les tecnologies clau estan en mans d’actors globals i quan les finances escapen al control europeu, la capacitat de decisió es redueix. I amb ella, la qualitat mateixa de la democràcia.

Per això, la sobirania europea no es proclama: es construeix. Requereix una base industrial sòlida en sectors estratègics, des de les tecnologies digitals fins a les cadenes de subministrament crítiques. Requereix una autonomia energètica que redueixi dependències i reforci la capacitat de decisió. Requereix instruments d’inversió comuns que permetin actuar a escala continental. I requereix, també, una política de defensa més coordinada i operativa, capaç de garantir la seguretat en un entorn cada cop més volàtil.

Però, sobretot, exigeix voluntat política. La capacitat de fixar prioritats pròpies. De dir no quan cal. De no confondre cooperació amb subordinació. Perquè una relació entre aliats només pot ser sòlida si és una relació entre iguals.

Europa ha d’aprendre a actuar amb autonomia sense renunciar a les seves aliances. Això implica redefinir la relació transatlàntica sobre bases de reciprocitat, no d’inèrcia. Implica també diversificar les seves relacions globals, reforçant vincles amb altres actors com Amèrica Llatina o Àfrica per reduir dependències i ampliar marges de maniobra. En un món multipolar, la diversificació no és una opció: és una assegurança geopolítica.

Però el desafiament no és només extern. És també intern. La normalització de la ultradreta, que ha comptat massa sovint amb la complicitat de sectors de la dreta tradicional, erosiona el projecte europeu des de dins. No es tracta només de discursos, sinó de marcs polítics que desplacen el debat cap a la por, l’exclusió i la desconfiança en les institucions. La història europea és prou clara: quan es legitimen aquests discursos, el resultat no és la seva contenció, sinó la seva expansió.

Blindar el perímetre democràtic no és una qüestió tàctica. És una responsabilitat històrica.

Al mateix temps, Europa no pot aspirar a ser un actor global si no resol les seves fractures internes. La cohesió social és una condició de seguretat política. Les desigualtats, la precarietat o la percepció d’abandonament generen un terreny fèrtil per a la desafecció i la manipulació. Reforçar l’estat del benestar no és només una política social: és una política de seguretat democràtica.

Garantir salaris dignes, accés a l’habitatge, serveis públics forts i oportunitats reals és la millor manera de reconstruir la confiança en el projecte europeu. Perquè sense seguretat material, la llibertat esdevé fràgil.

En paral·lel, la defensa del dret internacional adquireix una nova centralitat. Per a Europa, que no disposa del pes demogràfic o militar d’altres potències, un ordre basat en regles no és una aspiració idealista: és una necessitat estratègica. En un món regit exclusivament per la força, Europa perdria capacitat d’acció i autonomia.

Defensar el multilateralisme és, en aquest sentit, una inversió en seguretat.

Frenar la ultradreta és, en última instància, una qüestió de poder democràtic. De capacitat per protegir, per decidir i per actuar en un entorn advers. No es tracta només de resistir el seu discurs, sinó de demostrar que la democràcia pot oferir respostes eficaces en un món complex. I això només és possible amb més Europa.

Més Europa en la presa de decisions, més Europa en la inversió, més Europa en la protecció dels ciutadans. Més sobirania compartida per guanyar capacitat d’acció. Perquè en el segle XXI, la sobirania no es perd quan es comparteix: s’enforteix.

Europa es troba davant d’una elecció històrica. Pot assumir el seu paper com a actor global, capaç de defensar els seus valors i interessos, o pot resignar-se a ser un espai on altres decideixen. Un escenari en què es projecten les tensions d’altres potències.

En el món que s’està configurant, la neutralitat no és una opció. La indecisió té un cost. I aquest cost és la irrellevància. Si Europa no decideix, decidiran per ella.

Per això, el debat sobre la ultradreta és, en el fons, un debat sobre el futur del projecte europeu. Sobre si volem una Europa capaç de protegir i d’actuar o una Europa que es limita a reaccionar. Sobre si aspirem a tenir veu pròpia o a adaptar-nos a decisions alienes.

El repte és enorme. Però també ho és el potencial. Europa continua sent una de les regions més pròsperes, més democràtiques i amb més capacitat d’innovació del món. Té els recursos, el talent i la legitimitat per jugar un paper central. El que falta no són capacitats. És determinació.

Europa ha de decidir si vol ser un actor o un espectador. I aquesta decisió marcarà no només el seu futur, sinó també la qualitat de les seves democràcies. Perquè, en última instància, frenar la ultradreta és garantir que Europa continua sent un espai de llibertat, de drets i de progrés compartit.

Javi López és eurodiputat, vicepresident del Parlament Europeu.

Sant Jordi, la festa de les roses i els llibres a Catalunya

A la cruïlla entre la història i la llegenda va néixer una de les tradicions més belles de Catalunya: la diada de Sant Jordi.

Conta la llegenda que fa segles, en un regne assolat per la por, un drac terrible exigia sacrificis humans per apaivagar la seva fúria. Un dia, el destí va assenyalar la princesa. Quan tot semblava perdut, va aparèixer un cavaller: Sant Jordi. Armat amb la seva llança es va enfrontar a la bèstia i la va abatre. De la sang vessada del drac en va brollar un roser de flors vermelles intenses, i el cavaller en va oferir una rosa a la princesa.

Aquesta llegenda va arrelar profundament en la cultura catalana. El 23 d'abril,

diada de Sant Jordi i Dia Internacional del Llibre, els carrers s'omplen de vida: parades de llibres i roses floreixen a cada racó. La tradició dicta regalar roses com a símbol d'amor i llibres com a símbol de coneixement.

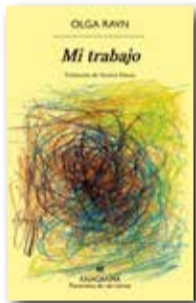
Però Sant Jordi és més que un eco del passat. És una celebració d'allò que defineix un poble: la seva llengua, la seva literatura, la seva capacitat d'estimar i de resistir.

Així, cada primavera, Catalunya reviu la seva llegenda. I entre pàgines i pètals, entre mirades i versos, Sant Jordi continua cavalcant, recordant-nos que fins i tot davant dels dracs més terribles, sempre pot florir una rosa.

Llibres recomanats pels nostres articulistes

Laura Ballarín

Mi trabajo
Olga Ravn.
Ed. Anagrama

Manual de Supervivencia para padres en la era digital
Beatriz Martínez.
Ed. Espasa

Josep Borrell

Mi nombre es Emilia del Valle
Isabel Allende.
Ed. Plaza&Janés

Janet Camilo

Mujeres del alma mía
Isabel Allende.
Ed. Plaza&Janés

Jaume Collboni

La dolçor de viure
Joan Todó.
Ed. LaBreu

Salvador Illa

Anatomia de l'esperança
Francesc Torralba.
Ed. Destino

Esther Lynch

The Common Good Economy
Mariana Mazzucato.
Ed. Allen Lane

Javi López

La hora de los depredadores
Giuliano da Empoli.
Ed. Seix Barral

Joao Martins Pereira

Le Prix de la Démocratie
Julia Cagé.
Ed. Fayard

Cristina Monge

Contra el descontento
Cristina Monge.
Ed. Paidós

Raimon Obiols

De la distopía a la esperanza
Lluís Rabell.
Librouro

Ferran Pedret

Por una Constitución de la Tierra
Luigi Ferrajoli.
Ed. Trotta

José Manuel Pérez Tornero

La sociedad de la desconfianza
Victoria Camps.
Ed. Arpa

